

Arrest

nr. 191 716 van 8 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Koerdische origine te zijn. U bent afkomstig van Dohuk, Noord-Irak, waar u geboren bent in Sjendokha. Op uw zesde verhuisde u naar de Al-Askari wijk om vervolgens in 2010 naar de wijk Nizarke te verhuizen, waar u verbleef tot uw vertrek uit Irak. U bent tot het hoger middelbaar onderwijs naar school gegaan en in 2011 stopte u met uw studies. Nadien werkte u als werknemer in een kruidenierswinkel. Vanaf maart 2014 stopte u met werken in deze winkel en ging u enkel nog af en toe met uw vader in de bouwsector werken.

In september 2014 naderde Daesh (IS) tot zeer dicht bij Dohuk, tot zo'n 15 à 20 minuten van Dohuk, wat zeer angstaanjagend voor u was en waardoor ook veel burgers en Peshmerga(s) de regio ontvluchtten. Hoewel Daesh nadien verder teruggedrongen werd, bleef de situatie slecht en stierven er dagelijks nog altijd veel Peshmerga's.

Hiernaast werd uw vader sinds 2013 ook meermaals door een onbekende groepering voor een paar dagen ontvoerd en nadien weer vrijgelaten. In totaal werd uw vader zo'n 15 keer meegenomen, waarbij

hij één keer in elkaar werd geslagen en waarvan de laatste ontvoering van november 2015 dateerde. Jullie weten niet door welke groepering hij werd meegenomen, maar omdat ze hem tijdens zijn ontvoeringen opdroegen niet op 'Parti' (de Koerdische Democratische Partij) te stemmen, vermoedt u dat een andere politieke partij achter deze ontvoeringen moet zitten. Zelf werd u nooit door hen meegenomen, maar ook uw broer werd in 2014 één keer om dezelfde reden meegenomen door deze groepering. Omdat u het leven in Koerdistan kotsbeu was en u niet met al die problemen wou leven, besloot u uiteindelijk Irak te verlaten. Op 2 februari 2016 vertrok u uit Irak en nam u de bus naar Turkije. Nadien reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via relocatie overgebracht te worden naar België. U kwam hier aan op 7 juli 2016 en diende de dezelfde dag nog een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een document betreffende uw verblijf in Griekenland en uw laissez-passer van Griekenland.

B. Motivering

uw verblijf in Griekenland en uw laissez-passer van Griekenland.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een grote discrepantie die vastgesteld werd tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS hebt afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS enkel aanhaalt dat u gevlucht bent omdat Daesh actief was in Irak, Irak een land in oorlog is en u er geen toekomst had (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), haalt u tijdens het gehoor op het CGVS ook aan dat uw vader meermaals ontvoerd werd omwille van zijn politieke overtuiging (CGVS, p. 9-12). Deze ontvoeringen zijn een belangrijk element in uw asielrelaas, het is dan ook zeer opmerkelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS met geen woord repte over deze gebeurtenissen die u en uw gezin persoonlijk te beurt vielen. Hiermee geconfronteerd beweert u dat ze het u toen niet gevraagd hadden en dat u bang was om de namen van de partijen te zeggen (CGVS, p. 12-13). Deze uitleg houdt weinig steek aangezien het aan u is om alle relevante feiten van bij het eerste gehoor op te sommen. De interviewer kan u moeilijk bevragen over iets dat u niet spontaan heeft gemeld of waarvan hij/zij geen weet heeft. De verklaringen die u na bovengenoemde confrontatie aflegde waren dan ook niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid konden herstellen, wel integendeel. In dit kader dient er ook op gewezen dat u in het begin van het gehoor op het CGVS aangaf dat uw eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) goed was verlopen en u er kort alle redenen had kunnen vertellen die aanleiding gaven tot uw vertrek. Bovendien werden ook uw eerdere verklaringen bij de DVZ afgenomen met een tolk die het Badini machtig is en u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen (CGVS, p. 2-3).

Dat u het enige familielid bent dat Irak verlaten heeft is ook op zijn minst opmerkelijk te noemen. U verklaarde immers dat u zelf nooit persoonlijke problemen gekend heeft en dat enkel uw vader en broer gevisieerd en ontvoerd werden door die onbekende groepering (CGVS, p. 12). Dat uw vader en broer, nochtans de enige personen die volgens u persoonlijk iets meegemaakt hebben, momenteel nog steeds op dezelfde plaats in Dohuk verblijven relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Daarbij komt ook dat u de ontvoeringen van uw vader en broer moeilijk in de tijd kan situeren en moeite heeft om de chronologie van de door u aangehaalde feiten te schetsen. Vooreerst kan er een discrepantie vastgesteld worden met betrekking tot de laatste ontvoering van uw vader. Zo verklaart u in eerste instantie dat uw vader in december 2015 door politiewagens meegenomen werd (CGVS, p. 6). Wanneer u echter op een later moment gevraagd wordt wanneer uw vader voor een laatste keer meegenomen werd, beweert u plots dat dit in november 2015 was (CGVS, p. 10). Verder blijft u ook eerder vaag in het situeren van deze incidenten, zo beweert u enkel dat de ontvoeringen van uw vader ergens in 2013 begonnen (CGVS, p. 10) en dat uw broer ofwel in november ofwel in december 2014 ontvoerd werd (CGVS, p. 12). Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk, coherent en meer precies chronologisch overzicht van de feiten kan geven, dat u daar niet in slaagt doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts zijn ook uw verklaringen over de personen of groepering die u viseerde(n) weinig overtuigend. Hoewel u ervan overtuigd bent dat uw vader gevisieerd werd door een politieke partij, is het zeer opvallend dat u niet kan preciseren om welke partij het gaat (CGVS, p. 10). Uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de groepering die uw familie bedreigde ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verhaal. Van een persoon die zijn thuis, land, familie en werk achterlaat kan immers redelijkerwijs

verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover meer duidelijkheid te krijgen.

Daarenboven is de werkwijze waarop de door u gevreesde groepering gehandeld zou hebben eveneens zeer opmerkelijk te noemen. Zo verklaarde u dat uw vader sinds 2013 in totaal zo'n 15 keer ontvoerd werd om vervolgens na drie à vier dagen telkens weer vrijgelaten te worden. U weet niet goed waarom uw vader ontvoerd werd, het enige wat ze tegen uw vader gezegd zouden hebben is dat hij niet voor 'Parti' mag stemmen (CGVS, p. 10-11). Niet alleen is het volstrekt onduidelijk waarom, het is ook zeer onwaarschijnlijk dat deze groepering uw vader 15 keer zou ontvoeren enkel en alleen omdat zij niet wilden dat uw vader op Parti zou stemmen. Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste verloop tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aan.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, §2, a) en b), aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw verblijf in Griekenland aan, een element dat momenteel niet in twijfel wordt getrokken. U brengt geen enkel stuk aan ter staving van uw identiteit, nationaliteit of vluchtrelaas. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische Peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de Peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De Peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de Peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden.

In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als

doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker puurt een enig middel uit de schending van:

- "Artikel 1, A, §2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;
- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- Artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vreemdelingenwet");
- Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- Het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen;
- Het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;
- De manifeste beoordelingsfout."

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting over de aangehaalde bepalingen en de bewijslast bij de beoordeling van asielaanvragen.

Over de omissie die hem verweten wordt in zijn verklaringen bij de DVZ, laat verzoeker gelden:

"Bestreden beslissing verwijt aan verzoeker dat hij de ontvoeringen van zijn vader niet heeft vermeld in het bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ingevulde formulier en dat dit een zodanig "grote discrepantie" dat dit de geloofwaardigheid der verklaringen afgeleid bij het CGVS aantast.

De motivatie van de bestreden beslissing houdt echter geen rekening met het essentieel feit dat verzoeker vraag nr. 4 van de vragenlijst van DVZ ("wat vreest u bij terugkeer in uw land van herkomst?") als volgt heeft beantwoord : "ik zal gekidnapt of vermoord worden". Van meet af aan heeft de verzoeker dus wel melding gemaakt van zijn vrees voor ontvoering in zijn land van herkomst in geval van terugkeer.

Daarnaast kan men enkel vaststellen dat verzoekers antwoorden op de vragenlijst extreem beknopt waren. Het enige wat werd genoteerd als antwoord op de vraag naar zijn problemen is:

5. Waarom denkt u dat? Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst.

In 2013 vluchtte ik samen mijn familie naar Turkije omdat Daesh onze regio aanviel.

De volgende dag keerden we terug naar Dahut.

Daesh is nog steeds actief in Irak. Ik ben jong, ik heb recht op onderwijs, ik heb recht op een toekomst.

In Irak had ik geen toekomst. Irak is een land in oorlog

Het is bijgevolg duidelijk dat verzoeker geen uitgebreide verklaringen over zijn problemen in zijn land van herkomst heeft kunnen afleggen, zoals dit trouwens heel vaak het geval is gedurende het eerste interview. Er werd verzoeker gezegd dat hij het 'kort' moest houden en dat hij enkel zijn individuele problemen mocht vertellen, dus niet de problemen van zijn vader.

Gelet op bovenstaande uitleg moet worden vastgesteld dat de afwezigheid van verklaringen betreffende de ontvoeringen van verzoekers vader bij DVZ niet aan de oorsprong liggen van een beweerde "grote discrepantie" in zijn asielrelaas. De bestreden beslissing slaagt er bovendien niet in om uit te leggen waarom een hiaat in bondige verklaringen bij DVZ zo'n strenge beoordeling kan rechtvaardigen."

Aangaande de chronologische discrepanties die hem verweten worden met betrekking tot de ontvoeringen van zijn vader, voert verzoeker aan:

"Deze redenering kan door Uw Raad niet worden gevolgd. De verklaringen van verzoeker zijn immers coherent, geloofwaardig en consistent met de herkomstlandeninformatie uit Irak. De aangehaalde tegenstrijdigheden zijn daarentegen van gering belang. Ook de externe coherentie van verzoekers verklaringen moest worden onderzocht, met name de samenhang van zijn verklaringen met de objectieve informatie vervat in het COI"

Verder wijst verzoeker op hetgeen UNHCR stelt inzake het gebruik van COI. Verweerder heeft noch de politieke omstandigheden in de Koerdische regio (KAR), noch het specifieke profiel van verzoeker in ogenschouw genomen.

Betreffende de onduidelijkheden inzake de ontvoerders, stelt verzoeker:

"Ten eerste, ontkent verzoekende partij dat hij niet in staat was om enige indicatie te geven over de identiteit van de ontvoerders en van hun opdrachtgever. Meermaals heeft verzoekende partij tijdens het gehoor de politieke partijen vermeld waarin de ontvoerders hoogst waarschijnlijk lid zijn (CGVS, p. 6,10,11).

Bovendien werden de verklaringen van verzoekende partij enkel getoetst aan wat verwerende partij zelf redelijk en aannemelijk acht. Zodoende heeft verwerende partij de interne coherentie der verklaringen van verzoeker te onderzoeken laat staan de externe coherentie."

Verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht die op verweerder rust.

Verzoeker benadrukt verder een risicoprofiel te hebben. Hij betoogt:

"Verzoeker loopt een hoger risico tot vervolgingen in zijn regio van herkomst, die op heden ongetwijfeld een onstabiele regio is, gezien zijn vader de KDP openlijk steunt.

Verwerende partij heeft dit specifiek element niet grondig in aanmerking genomen. Zij verwijst blijkbaar liever naar zgn. tegenstrijdigheden in het asielrelaas van verzoeker dan belang te hechten aan zijn specifiek profiel."

Aangaande de situatie in de KAR, erkent verzoeker dat de veiligheidssituatie er beter is dan in de zogenaamde 'betwiste' gebieden van Irak. De stabiliteit is echter relatief en de situatie kan veranderen. Verzoeker citeert uit algemene informatie en verwijt verweerder dat met de relatieve stabiliteit geen rekening werd gehouden. Verder verwijt hij verweerder dat de politieke onstabiliteit van de regio niet in aanmerking werd genomen.

"Desondanks het feit dat het asielaanvraag een politieke karakter aantoont (de vader van verzoeker is een voorstander van de Koerdische Democratische Partij en werd daarvoor bedreigd en zelfs ontvoerd), werden deze recente gebeurtenissen niet in aanmerking genomen in de bestreden beslissing."

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlage 2).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 19 april 2017 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de kopieën van een aantal foto's. Hiermee wenst verzoeker het lidmaatschap van zijn vader van en diens politieke activiteiten voor de KDP aan te tonen.

3.2. Verweerder legt in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen neer.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

4.2. Verzoeker brengt, waar hij gewag maakt van het recht op een eerlijke administratieve procedure, geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht

hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.6. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en een gegronde vrees voor vervolging te koesteren nadat zijn vader meermaals werd ontvoerd omwille van diens politieke profiel.

De geloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde feiten en vrees voor vervolging wordt echter op ernstige wijze ondermijnd doordat hij frappant tegenstrijdige verklaringen aflegt over het politieke profiel van zijn vader. In het verzoekschrift schildert verzoeker zijn vader af als een *“bekende voorstander”* van de KDP en een persoon die propaganda voerde voor deze partij (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.2). In zijn aanvullende nota legt verzoeker daarenboven stukken neer waarmee hij wenst aan te tonen dat zijn vader lid was van de KDP en in dit kader ontmoetingen had met Iraakse overheidsfunctionarissen van de KDP (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Dit alles kan geenszins worden gerijmd met verzoekers verklaringen bij het CGVS. Bij het CGVS verklaarde verzoeker, wanneer hem gevraagd werd of zijn vader enkel stemde voor de partij of ook een actief lid of sympathisant was: *“Geen lid, enkel sympathisant”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.10).

De geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde feiten en vrees voor vervolging wordt verder ondergraven doordat hij naliet de kern van zijn problemen te vermelden bij de DVZ. In deze wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een grote discrepantie die vastgesteld werd tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS hebt afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS enkel aanhaalt dat u gevlucht bent omdat Daesh actief was in Irak, Irak een land in oorlog is en u er geen toekomst had (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), haalt u tijdens het gehoor op het CGVS ook aan dat uw vader meermaals ontvoerd werd omwille van zijn politieke overtuiging (CGVS, p. 9-12). Deze ontvoeringen zijn een belangrijk element in uw asielrelaas, het is dan ook zeer opmerkelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS met geen woord repte over deze gebeurtenissen die u en uw gezin persoonlijk te beurt vielen. Hiermee geconfronteerd beweert u dat ze het u toen niet gevraagd hadden en dat u bang was om de namen van de partijen te zeggen (CGVS, p. 12-13). Deze uitleg houdt weinig steek aangezien het aan u is om alle relevante feiten van bij het eerste gehoor op te sommen. De interviewer kan u moeilijk bevragen over iets dat u niet spontaan heeft gemeld of waarvan hij/zij geen weet heeft. De verklaringen die u na bovengenoemde confrontatie aflegde waren dan ook niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid konden herstellen, wel integendeel. In dit kader dient er ook op gewezen dat u in het begin van het gehoor op het CGVS aangaf dat uw eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) goed was verlopen en u er kort alle redenen had kunnen vertellen die aanleiding gaven tot uw vertrek. Bovendien werden ook uw eerdere verklaringen bij de DVZ afgenomen met een tolk die het Badini machtig is en u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen (CGVS, p. 2-3).”

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan.

Uit de passage uit de vragenlijst die hij *nota bene* zelf aanhaalt in het onderhavige verzoekschrift blijkt dat hij weliswaar meldde een ontvoering of moord te vrezen doch dat hij vervolgens, gevraagd waarom hij dit dacht, niet de minste melding maakte van de vele ontvoeringen van zijn vader. Dat hem gezegd zou zijn dat hij kort moest zijn en enkel zijn individuele problemen moest vermelden, kan deze frappante omissie niet verklaren. Dat verzoeker de ontvoeringen van zijn vader niet als zijn probleem beschouwde

en daardoor niet het vermelden waard vond in het kader van voormelde vraagstelling, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. In het verzoekschrift houdt verzoeker immers voor dat hij vrees dient te koesteren ingevolge deze ontvoeringen en het politieke profiel van zijn vader. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag voorts worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de veelvuldige, aan het politieke profiel van zijn vader gelinkte ontvoeringen van zijn vader hierin niet zou hebben vermeld.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Dat u het enige familielid bent dat Irak verlaten heeft is ook op zijn minst opmerkelijk te noemen. U verklaarde immers dat u zelf nooit persoonlijke problemen gekend heeft en dat enkel uw vader en broer gevisieerd en ontvoerd werden door die onbekende groepering (CGVS, p. 12). Dat uw vader en broer, nochtans de enige personen die volgens u persoonlijk iets meegemaakt hebben, momenteel nog steeds op dezelfde plaats in Dohuk verblijven relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd gehandhaafd.

In de bestreden beslissing wordt eveneens met reden gesteld:

“Daarbij komt ook dat u de ontvoeringen van uw vader en broer moeilijk in de tijd kan situeren en moeite heeft om de chronologie van de door u aangehaalde feiten te schetsen. Vooreerst kan er een discrepantie vastgesteld worden met betrekking tot de laatste ontvoering van uw vader. Zo verklaart u in eerste instantie dat uw vader in december 2015 door politiewagens meegenomen werd (CGVS, p. 6). Wanneer u echter op een later moment gevraagd wordt wanneer uw vader voor een laatste keer meegenomen werd, beweert u plots dat dit in november 2015 was (CGVS, p. 10). Verder blijft u ook eerder vaag in het situeren van deze incidenten, zo beweert u enkel dat de ontvoeringen van uw vader ergens in 2013 begonnen (CGVS, p. 10) en dat uw broer ofwel in november ofwel in december 2014 ontvoerd werd (CGVS, p. 12). Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk, coherent en meer precies chronologisch overzicht van de feiten kan geven, dat u daar niet in slaagt doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker legt in het onderhavige verzoekschrift bovendien verklaringen af die in strijd zijn met zijn eerdere verklaringen. In het verzoekschrift beweert verzoeker dat de laatste ontvoering van zijn vader plaatsvond in april 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.2). Dit is manifest in strijd met zijn voormelde verklaring bij het CGVS, volgens dewelke de laatste ontvoering van zijn vader in november 2015 zou hebben plaatsgevonden.

Verzoeker tracht voormelde vaststellingen ten onrechte te minimaliseren. Gezien de ontvoeringen van zijn vader en zijn broer omwille van het politieke profiel van zijn vader de kern uitmaken van zijn asielrelaas, was het geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker hierover op een duidelijke, doorleefde, gedetailleerde en coherente wijze zou kunnen verhalen. Dat hij hiertoe niet in staat bleek en blijkt, maakt dat aan de beweerde ontvoeringen geen geloof kan worden gehecht.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Daarenboven is de werkwijze waarop de door u gevreesde groepering gehandeld zou hebben eveneens zeer opmerkelijk te noemen. Zo verklaarde u dat uw vader sinds 2013 in totaal zo'n 15 keer ontvoerd werd om vervolgens na drie à vier dagen telkens weer vrijgelaten te worden. U weet niet goed waarom uw vader ontvoerd werd, het enige wat ze tegen uw vader gezegd zouden hebben is dat hij niet voor 'Parti' mag stemmen (CGVS, p. 10-11). Niet alleen is het volstrekt onduidelijk waarom, het is ook zeer onwaarschijnlijk dat deze groepering uw vader 15 keer zou ontvoeren enkel en alleen omdat zij niet wilden dat uw vader op Parti zou stemmen. Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste verloop tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motivering geen concrete en dienstige argumenten aan. Bijgevolg treedt de Raad verweerder bij in deze motivering.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde feiten en vrees voor vervolging.

De stukken in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De stukken die verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure neerlegt ter staving van het politieke profiel van zijn vader kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande.

Aan deze stukken kan immers geen bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst zijn zij blijkens het voormelde kennelijk in strijd met verzoekers gezegden bij het CGVS. Verder worden zij slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. De lidkaart van de KDP is voorts niet vertaald. Bijgevolg kan uit deze kaart niet worden afgeleid dat zij zou toebehoren aan verzoekers vader. De foto's bevatten slechts een momentopname. Verder kan uit deze foto's niet worden afgeleid wie de hierop afgebeelde personen zijn. Evenmin blijkt hieruit waar of in welke hoedanigheid deze personen zich bevonden ten tijde van het nemen van de foto's.

Hoe dan ook kunnen voormelde stukken geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker geen geloofwaardige, al dan niet aan het profiel van zijn vader verbonden, problemen heeft aangehaald. Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat hij ingevolge dit profiel bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst plots wel problemen zou kennen. Dit geldt nog des te meer nu, zoals reeds hoger werd aangegeven, zowel verzoekers vader zelf als verzoekers overige familieleden nog in verzoekers land en regio van herkomst verblijven.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op basis van de landeninformatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') voorts met recht gemotiveerd:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische Peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier

noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de Peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De Peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de Peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven en de informatie waarop deze motieven zijn gesteund te ontcrachten. Uit de informatie die hij bijbrengt kan geenszins worden afgeleid dat de situatie in Noord-Irak dermate ernstig zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in voormeld wetsartikel. Verzoeker erkent bovendien uitdrukkelijk dat de veiligheidssituatie in de KAR beter is dan in de betwiste gebieden van Irak en dat de situatie in de KAR relatief stabiel is.

Bijkomend kan worden verwezen naar de in het administratief dossier opgenomen "UNCHR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016. UNHCR verzet zich in dit standpunt slechts tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS. Uit de landeninformatie voorhanden in het dossier blijkt geenszins dat de KAR in het Noorden van Irak onder één van voormelde gebieden valt en UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit

de KAR niet naar de KAR kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg ook een duidelijke aanwijzing dat de situatie in de KAR niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS